

«Танець настроює душу на любов до усього світу...»

Голова клубу шанувальників газети «Львівський залізничник» Микола Сернецький дбає про те, щоб на сторінках нашого видання було більше розповідей про цікавих людей, які працюють на залізниці. Завдяки Миколі Миколайовичу ми опублікували чимало газетних розповідей про яскравих людей, якими багата наша понад 60-тисячна залізнична родина. А цього разу Микола Сернецький зателефонував до редакції і сказав, що завітає до нас із новим гостем – цікавим чоловіком.

– Миколо Миколайовичу, представляє, будь ласка, наш гостя.

– Я хочу представити вам мого тепер вже доброго знайомого, хоча познайомилися ми недавно, – пана Зіновія Самардака, машиніста електропоїзда із моторвагонного депо Львів. Я вважаю, що читачам «Львівського залізничника» буде дуже цікаво довідатися детальніше про незвичайне поєднання у долі пана Зіновія Самардака двох його основних захоплень. На роботі він – досвідчений машиніст, а у вільний від роботи час він – педагог, керівник студії бального танцю і прекрасний танцюрист.

– А як Ви познайомилися із паном Зіновієм?

– Усе відбулося завдяки голові дорпрофсожу Андрію Сенишину, який попросив розглянути прохання Зіновія Йосиповича про допомогу для проведення конкурсу із бальних танців «Зимові візерунки-2007», організатором якого є Зіновій Самардак. Благодійний фонд «Спілчани» надав спортивно-танцювальному клубу фінансову допомогу і відбулося надзвичайно цікаве свято. Я подумав собі, що заслугоує на повагу і на увагу читача такий факт: на Львівській залізниці є висококваліфікований машиніст, який сам чудово танцює бальні танці і ще й навчає цьому мистецтву дітей. Це дуже корисна справа, яка сприяє культурному і духовному розвитку наших діточок.

– Зіновію Йосиповичу, розкажіть про конкурс, який відбувся недавно.

– Три тижні тому ми успішно і дуже цікаво провели конкурс, який називався «Зимові візерунки». Відбулося це завдяки сприянню дорожнього комітету профспілки і благодійному Фонду «Спілчани». У конкурсі взяли участь 220 танцювальних пар із 19 колективів, в т.ч. танцюристи з Тернополя, Городка, Стрия та інших міст.

– Конкурс проводиться на базі клубу спортивного танцю, який Ви очолюєте. Розкажіть детальніше про клуб.

– Понад 25 років я навчаю дітей мистецтву танцю. Дітям це подобається. Наш колектив називається «Юні зірки», йому 5 років. Навчання проводимо у школі № 65. Маємо шість вікових груп, де навчаються сімдесят дітей у віці від

Танцювальна пара Зіновій Самардак – Наталія Орлова

першого по одинадцятий клас. З кожним роком клуб змінюється і розширюється. Я не тільки даю дітям початкову хореографічну підготовку, але і стараюся організувати їм дозвілля. У 2004 році наш колектив був запрошений до Сербії у місто Ліг. Разом із сербським та македонським колективами ми давали спільні концерти і відпочивали. Потім сербські діти приїжджали до нас в гості, проживали у сім'ях залізничників. Два роки поспіль ми виїжджаємо влітку на море, де діти оздоровлюються і дають концерти. Минулого літа ми давали спільний концерт із болгарським колективом.

– А які танці вивчають діти у клубі?

– У програмі навчання європейські танці – вальс, танго, фокстрот, латиноамериканські – ча-ча, самба, румба. Крім того, навчаються танцям, які час від часу стають модними – макарена, мамба.

У вірті танцю Дмитро Дідик та Оксана Лук'яненко...

... Дмитро Жеребецький та Мирослава Самардак

– Зіновію Йосиповичу, що швидше пришло у Ваше життя: танець чи залізниця?

– Напевно, танець. Мій батько постійно дивився телепередачу «Танцювальний зал» і часто кликав мене до телевізора, коли транслювалися танці.

– А звідки Ви родом?

– Я народився на Івано-Франківщині, у селі Букачівці Рогатинського району. В 1977 році закінчив школу. Приїхав до Львова і вступив до залізничного училища, що на вулиці Снопківській. Потім був індустріально-педагогічний технікум. Вже працюючи на залізниці, я вступив заочно до інституту культури і закінчив його.

Ще навчаючись в училищі, я пішов на курси танцю. Там мені дали партнерку, старшу від мене. І вона навчила мене не лише танцювати, але й серйозному ставленню до танцю. А далі було багато виступів по Україні та республіках Прибалтики. Виступав багато в Росії, бо три роки навчався в Уфі в індустріально-педагогічному технікумі.

Десять років тому я отримав квартиру на Левандівці по вулиці Рокосоляни. Поруч школа, дитячий садок – тут зручно організувати навчання, і я узявся за свою справу... Починати все спочатку на новому місці завжди важко. Завжди спочатку є більше дівчат і менше хлопців. Але потроху усе налагодилося. І тепер серед дітей, які навчаються у мене, є призери конкурсів.

– Які Ваші пари є призерами конкурсів?

– Моя пара Дмитро Дідик та Оксана Лук'яненко посіли друге місце серед 10 пар-презентів, не відстають від них Володимир Лукас та Вікторія Гончаренко, Сергій Головін і Віра Барбір, Юрій Бригідир і Надія Барбір. А також хочу назвати молодші пари, серед яких є діти залізничників: Ігор Піяйко і Христина Паранчук, Юрій Гринчук і Ірина Чура, Юрій Ільчишин і Наталія Мищшин, Ігор Кубський і Діана Гажула, Ілля Шведов і Оксана Клок, Дмитро Сіромський і Вікторія Андрушків, Тарас Сіромський і Світлана Плюта.

– Як давно Ви працюєте на залізниці?

– На залізниці я – 25 років, а машиністом електропоїзда працюю вже 15 років.

– А на яких маршрутах їздите?

– За ці роки їздив на різних маршрутах, але найчастіше на Трускавець, Моршин та Мостиська.

– А чому Ви обрали саме залізницю?

– Я виріс у селі, але із залізницею знайомий відколи себе пам'ятаю, бо залізнична колія проходить через наше село. Ще з дитинства пам'ятаю, який інтерес у нас викликав поїзд, що рухався колією. Так у свідомості виникло бажання пов'язати своє життя із залізницею. Ну і ще, мабуть, тому, що залізниця була втіленням надійності. Зима, весна, осінь, ніч, ожеледиця, сніг чи дощ – незважаючи ні на що, у визначений час потяг прибуває на станцію і їде далі. Водити потяги – це справжня чоловіча робота.

– Розкажіть про Вашу сім'ю.

– Маємо з дружиною двох доньок.

– Чи має Ваша дружина якийсь сто-

сунок до залізниці чи до танців?

– Моя дружина закінчила фізико-математичний факультет Дрогобицького педуніверситету і працює вчителем у школі. До танців не тяжіє і це добре, бо двоє танцюристів в одній сім'ї це було б забагато (сміється)... Але вона моя незмінна помічниця у підготовці та проведенні конкурсів.

– А доньки танцюють?

– Старша донька – Наталія – не танцює, а молодша – Мирослава – успішно опановує танцювальне мистецтво із своїм партнером Дмитром Жеребецьким. Я маю щодо неї певну надію на майбутнє, сподіваюся, що вона з часом стане моєю помічницею в організації роботи клубу спортивного танцю.

– Чи маєте Ви якісь нереалізовані задуми, про які можна розповісти сьогодні?

– Ми плануємо організувати у клубі групи навчання для тих, кому за 30... Я вважаю, що вчитися танцювати ніколи не пізно. Сподіваюся на допомогу моєї партнерки Наталії Орлової, з якою ми танцюємо вже два роки.

– Чи можна хоча б приблизно назвати загальну кількість дітей, які у Вас навчилися танцювати за попередні 25 років?

– Точної цифри я не назву, бо ніколи не займався такими підрахунками. Якщо врахувати, що я постійно вів навчання у групах, які склалися не менше, ніж із 40-50 дітей, то за ці роки таке навчання могли пройти приблизно 900 дітей, можливо й більше...

– І на завершення, кому завдячуєте допомогою?

– Насамперед, хочу від наших дітей та їхніх батьків-залізничників подякувати керівництву залізниці, дорожньому комітету профспілки за розуміння і підтримку. Хочу добрим словом згадати нашого найпершого спонсора – Івана Степановича Груника, який, очолюючи моторвагонне депо Львів, організував нам подарунок від депо – музичний центр, який і дотепер добре звучить і допомагає нам і в конкурсах, і в репетиціях.

Із гостями редакції розмовляв Ігор ПАРАЩАК

